

[1]▼

ĮVADAS

URANTIJOS - toks yra jūsų pasaulio pavadinimas - mirtingųjų prote egzistuoja didžiulis susipainiojimas dėl tokių terminų, kaip Dievas, dieviškumas, ir dievybė, prasmės. Žmogiškosios būtybės dar daugiau yra susipainiojusios ir nėra tikros dėl dieviškųjų asmenybių, įvardintų šituo didžiuoju skaičiumi pavadinimų, ryšių. Dėl šito koncepcinio skurdumo, susijusio su tokiu dideliu idėjų supainiojimu, man buvo nurodyta suformuluoti šitą įvadinį pareiškimą, paaiškinant tas prasmes, kurios turėtų būti suteiktos tam tikriems žodiniams simboliams, kaip jie gali būti vėliau vartojami tuose dokumentuose, kuriuos Orvontono tiesos apreiškėjų korpusas buvo įgaliotas išversti į Urantijos anglų kalbą.

Nepaprastai sunku pateikti išplėstas sąvokas ir išvystytą tiesą, mums stengiantis išplėsti kosminę sąmonę ir padidinti dvasinį suvokimą, kada mus varžo šios sferos ribotas kalbos vartojimas. Bet mūsų mandatas perspėja mus, jog dėtume visas pastangas tam, kad perteiktume savo prasmes, vartodami anglų kalbos žodinius simbolius. Mums buvo nurodyta, jog naujus terminus įvestume tik tada, kada ta sąvoka, kurią reikia pavaizduoti, anglų kalboje neturi jokio termino, kurį galima būtų pavartoti tam, kad tokia nauja sąvoka būtų perteikta iš dalies ar net su didesniu ar mažesniu prasmės iškraipymu.

Vildamiesi, kad palengvinsime kiekvieno mirtingojo, kuris gali atidžiai analizuoti šituos dokumentus, suvokimą ir užkirsime kelią kiekvieno mirtingojo susipainiojimui, manome, jog šitame įvadiniame pareiškime išmintinga pateikti apžvalgą tų prasmų, kurios yra priskiriamos dideliame skaičiui anglišku žodžiu, kurie turi būti pavartoti, įvardijant Dievybę ir tam tikras sąvokas, susijusias su visuotinės tikrovės dalykais, prasmėmis, ir vertybėmis.

Bet tam, kad būtų suformuluotas šitas terminijos apibrėžimų ir apribojimų įvadas, būtina tikėtis, jog šitie terminai bus vartojami vėlesniuose perteikimuose. Dėl to šitas įvadas pats nėra užbaigtas pareiškimas; jis tikrai yra patikimas vadovas, numatytas tam, jog padėtų tiems, kurie iš tiesų skaitys pridėtus dokumentus, aptariančius Dievybę ir visatų visatą, kuriuos suformulavo Orvontono komisija, tuo tikslu pasiūsta į Urantiją.

Jūsų pasaulis, Urantija, yra vienas iš daugelio panašių apgyvendintų planetų, kurios sudaro *Nebadono* vietinę visatą. Šita visata, kartu su panašiais kūrinių, sudaro *Orvontono* supervisatą, iš kurios sostinės, Uversos, atvyko mūsų komisija. Orvontonas yra viena iš septynių laiko ir erdvės evoliucinių supervisatų, kurios juosia niekada neprasidedantį, niekada nesibaigiantį dieviškojo tobulumo kūrinį – *Havonos* centrinę visatą. Šitos amžinosios ir centrinės visatos širdyje yra statiška Rojaus Sala, begalybės geografinis centras ir amžinojo Dievo gyvenamoji vieta. Šias septynias besivystančias supervisatas, susietas su centrine ir dieviškąja visata, mes paprastai laikome *didžiąja visata*; jos yra dabar organizuoti

[2]▼

ir apgyvendinti kūriniai. Jos visos yra *pagrindinės visatos*, kuri taip pat apima neapgyvendintas, bet mobilizuojamas išorinės erdvės visatas, dalis.

I. DIEVYBĖ IR DIEVIŠKUMAS

Visatų visata dievybės veiklos reiškinius pateikia kosminių realybių, intelektualių prasmių, ir dvasinių vertybių skirtingais lygiais, bet visa šitoji veikla – asmeninė ir kitokia – yra dieviškai koordinuota.

DIEVYBĖ gali būti įsmeninta kaip Dievas, ir yra ikiasmenė ir viršasmenė žmogui ne visiškai suprantamais būdais. Dievybė yra apibūdinama vienybės savybe – realia ir potencialia – visuose viršmaterialiuose tikrovės lygiuose; ir tvariniai šitą vienijančią savybę geriausiai suvokia kaip dieviškumą.

Dievybė veikia asmeniame, ikiasmeniame, ir viršasmeniame lygiuose. Visuminė Dievybė veikia tokiuose septyniuose lygiuose:

1. *Statiniame* – esanti savyje ir egzistuojanti savyje Dievybė.
 2. *Potencialiame* – veikianti savo valia ir turinti savo tikslą Dievybė.
 3. *Asociatyviame* – save įsmeninanti ir dieviškai broliška Dievybė.
 4. *Kuriančiame* – save dalinanti ir dieviškai apreiškiama Dievybė.
 5. *Evoliuciniame* – save išplečianti ir tvarinio identifikuojama Dievybė.
 6. *Aukščiausiajame* – savąjį aš patirianti ir tvarinį-Kūrėją vienijanti Dievybė. Dievybė pirmajame tvarinio identifikuojamame lygyje veikianti kaip didžiosios visatos laiko-erdvės kontrolieriai iš viršaus kartais yra įvardijama kaip Dievybės Aukštybė.
 7. *Galutiniame* – savąjį aš projektuojanti ir laiką-erdvę pranokstanti Dievybė.
- Visagalė, visažinė, visur esanti Dievybė. Dievybė, veikianti suvienijančios dieviškumo išraiškos antrajame lygyje kaip pagrindinės visatos veiksmingi kontrolieriai iš viršaus ir absonitiniai rėmėjai. Palyginus su Dievybių tarnavimu didžiajai visatai, šita absonitinė funkcija pagrindinėje visatoje yra tolygi visuotinei kontrolei iš viršaus ir superparėmimui, kartais yra vadinama Dievybės Galutinybe.

Tikrovės *ribinį lygį* apibūdina tvarinio gyvybės ir laiko-erdvės apribojimai. Ribinės realybės gali neturėti pabaigos, bet jos visada turi pradžią – jos yra sukurtos. Dievybės Aukštybės lygį galima suvokti kaip funkciją ribinių egzistencijų atžvilgiu.

Tikrovės *absonitinį lygį* apibūdina daiktai ir būtybės be pradžios ir pabaigos ir laiko ir erdvės pranokimas. Absonitai nėra sukuriami; jie atsiranda – jie tiesiog yra. Galutinybės Dievybės lygis pažymi funkciją, sąsajoje su absonitinėmis realybėmis. Nesvarbu, kokia būtų pagrindinės visatos vieta, kada tik yra pranokstamas laikas ir erdvė, tada toks absonitinis reiškinys yra Dievybės Galutinybės veiksmas.

Absolutus lygis neturi pradžios, pabaigos, laiko, ir erdvės. Pavyzdžiui, Rojuje laikas ir erdvė neegzistuoja; Rojaus laiko-erdvės statusas yra absolutus. Rojaus Dievybės šitą lygį pasiekia Trejybėje, egzistencialiai, bet šitas Dievybės išraišką suvienijantis trečiasis lygis nėra iki galo suvienytas empiriškai. Kada tik, kur tik, ir kaip tik veikia absolutus Dievybės lygis, tada, ten, ir taip pasireiškia Rojaus-absoluto vertybės ir prasmės.

[3]▼

Dievybė gali būti egzistenciali, kaip Amžinajame Sūnuje; patirtinė, kaip Aukščiausiojoje Būtybėje; asociatyvi, kaip Dieve Septinkarčiame; nedaloma, kaip Rojaus Trejybėje.

Dievybė yra šaltinis viso to, kas yra dieviška. Dievybė savo požymiais ir pastoviai yra dieviška, bet visa tai, kas yra dieviška, nebūtinai yra Dievybė, nors tai bus koordinuota su Dievybe ir turės polinkį į tam tikrą vienybės su Dievybe aspektą – dvasinį, intelektualų, ar asmeninį.

DIEVIŠKUMAS yra charakteringa, suvienijanti, ir koordinuojanti Dievybės savybė.

Dieviškumas tvariniams yra suprantamas kaip tiesa, grožis, ir gėris; asmenybėje abipusiškai yra suderintas kaip meilė, gailestingumas, ir tarnystė; neasmeniais lygiais yra atskleidžiamas kaip teisingumas, galia, ir suverenumas.

Dieviškumas gali būti tobulas – užbaigtas – kaip Rojaus tobulumo egzistencialiame ir kūrėjų lygiuose; jis gali būti netobulas, kaip laiko-erdvės evoliucijos patirtiniame ir tvarinio lygiuose; arba jis gali būti santykinis: nei tobulas, nei netobulas, kaip tam tikruose Havonos egzistencialių-patirtinių ryšių lygiuose.

Kada mes mėginame tobulumą suvokti visose santykinumo fazėse ir formose, tada susiduriame su septyniais suvokiamais tipais:

1. Absoliutus tobulumas yra visais aspektais.
2. Absoliutus tobulumas yra kai kuriose fazėse, o santykinis tobulumas yra visais kitais aspektais.
3. Absoliutus, santykinis, ir netobulas aspektai yra skirtingai apjungti.
4. Absoliutus tobulumas yra kai kuriais atžvilgiais, netobulumas yra visais likusiais atžvilgiais.
5. Absoliutaus tobulumo neturi nė viena kryptis, santykinį tobulumą turi visi pasireiškimai.
6. Absoliutaus tobulumo neturi nė viena fazė, santykinį tobulumą turi kai kurios fazės, netobulumą turi visos kitos.
7. Absoliutaus tobulumo neturi nė viena savybė, netobulumą turi visos savybės.

II. DIEVAS

Besivystantys mirtingieji tvariniai patiria nenumaldomą akstiną simbolizuoti savo ribotas sampratas apie Dievą. Žmogaus moralinės pareigos sąmonė ir jo dvasinis idealizmas išreiškia vertybės lygį – patirtinę tikrovę – kurią sunku simbolizuoti.

Kosminė sąmonė pažymi Pirmosios Priežasties, vienintelės nepriežastinės tikrovės, pripažinimą. Dievas, Visuotinis Tėvas, veikia ikibegalinės vertybės ir santykinio dieviškumo išraiškos trijuose Dievybės-asmenybės lygiuose:

1. *Ikiasmeniame* – kaip yra Tėvo fragmentų, tokių, kaip Minties Derintojų, veikime.
2. *Asmeniame* – kaip yra sukurtų būtybių ir jų palikuonių evoliuciniame patyrimo.
3. *Viršasmeniame* – kaip tam tikrų absonitinių ir asocijuotų būtybių atsiradusiose egzistencijose.

DIEVAS yra žodinis simbolis, pavadinantis visus Dievybės įsmeninimus. Terminui būtinas skirtingas apibrėžimas kiekviename

[4]▼

asmeniame Dievybės veikimo lygyje, ir jį dar toliau reikia apibrėžti kiekvieno iš šitų lygių viduje, nes šitą terminą galima vartoti, pavadinant skirtingus lygiaverčius ir subordinuotus Dievybės įsmeninimus; pavyzdžiui: Rojaus Sūnūs Kūrėjai – vietinių visatų tėvai.

Dievo terminas, kaip jį vartojame mes, galėtų būti suprantamas:

Pagal pavadinimą – kaip Dievas Tėvas.

Pagal kontekstą – kada pavartojamas aptariant kažkurį dievybės lygį ar susivienijimą. Kada kyla abejonių dėl žodžio Dievas tikslaus interpretavimo, tada patartina nurodyti Visuotinio Tėvo asmenį.

Terminas Dievas visada pažymi *asmenybę*. Dievybė gali būti siejama, arba gali būti ir nesiejama, su dieviškosiomis asmenybėmis.

Žodis DIEVAS, šituose dokumentuose, yra vartojamas tokiomis prasmėmis:

1. *Dievas Tėvas* – Kūrėjas, Kontrolierius, ir Rėmėjas. Visuotinis Tėvas, Dievybės Pirmasis Asmuo.

2. *Dievas Sūnūs* – Lygiavertis Kūrėjas, Dvasios Kontrolierius, ir Dvasinis Administratorius. Amžinasis Sūnūs, Dievybės Antrasis Asmuo.

3. *Dievas Dvasia* – Bendrai Veikiantysis, Visuotinis Suvienytojas, ir Proto Padovanotojas. Begalinė Dvasia, Trečiasis Dievybės Asmuo.

4. *Dievas Aukščiausiasis* – besirealizuojantis arba besivystantis laiko ir erdvės Dievas. Asmenė Dievybė asociatyviai įgyvendinanti tvarinio-Kūrėjo tapatybės laiko-erdvės patirtinį pasiekimą. Aukščiausioji Būtybė asmeniškai patiria Dievybės vienybės pasiekimą kaip laiko ir erdvės evoliucinių tvarinių besivystantis ir patirtinis Dievas.

5. *Dievas Septinkartis* – Dievybės asmenybė realiai veikianti bet kur laike ir erdvėje. Rojaus Asmenės Dievybės ir jų kūrybiniai pagalbininkai, veikiantys centrinės visatos ribose ir už jos ribų, ir energijos dėka įsiasmeninantys kaip Aukščiausioji Būtybė pirmajame tvarinio lygyje, suvienijant Dievybės apreiškimą laike ir erdvėje. Šitas lygis, didžioji visata, yra Rojaus asmenybių laikinė-erdvinė leidimosi sfera, esanti abipusio poveikio susivienijime su evoliucinių tvarinių kilimu laike-erdvėje.

6. *Dievas Galutinysis* – viršlaikis ir pranoktos erdvės atsirandantis Dievas. Suvienijančios Dievybės pasireiškimo antrasis patirtinis lygis. Dievas Galutinytis pažymi tai, jog yra pasiektas sintezuotų absonitinių-viršasmenių, laiką-erdvę-pranoktų, ir atsiradusių-patirtinių vertybių, suderintų Dievybės tikrovės galutiniuose kuriančiuose lygiuose, įgyvendinimas.

7. *Dievas Absolutas* – empiriškai besiformuojantis pranoktų viršasmenių vertybių ir dieviškumo reikšmių Dievas, dabar yra egzistencialus kaip Dievybės Absolutas. Tai yra trečiasis lygis, vienijantis Dievybės išraišką ir išplėtimą. Šitame virškūrybiniame lygyje, Dievybė patiria potencialo, kurį galima įsmenininti, išėikvojimą, susiduria su dieviškumo užbaigimu, ir išsemia sugebėjimą save apreikšti kitokio įsmeninimo vienas po kito

einantiems progresiniams lygiams. Dabar Dievybė susiduria, susisieja, ir susitapatina su *Beribiu Absoliutu*.

III. PIRMASIS ŠALTINIS IR CENTRAS

Visuminė, begalinė tikrovė egzistuoja septyniose fazėse ir kaip septyni lygiaverčiai Absoliutai:

[5]▼

1. Pirmasis Šaltinis ir Centras.
2. Antrasis Šaltinis ir Centras.
3. Trečiasis Šaltinis ir Centras.
4. Rojaus Sala.
5. Dievybės Absoliutas.
6. Visuotinis Absoliutas.
7. Beribis Absoliutas.

Dievas, kaip Pirmasis Šaltinis ir Centras, yra pirminis visuminės tikrovės atžvilgiu – be apribojimo. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra begalinis, o taip pat ir amžinas ir dėl to yra ribojamas arba sąlygojamas tikrai valios.

Dievas – Visuotinis Tėvas – yra Pirmojo Šaltinio ir Centro asmenybė ir kaip tokia palaiko beribės kontrolės asmeninius ryšius su visais lygiaverčiais ir subordinuotais šaltiniais ir centrais. Tokia kontrolė yra *potencialiai* asmeninė ir begalinė, nors realiai ji gali ir niekada neveikti dėl tokių lygiaverčių ir subordinuotų šaltinių ir centrų ir asmenybių tobulo veikimo.

Dėl to, Pirmasis Šaltinis ir Centras yra pirminis visose sferose: sudievinose ar nesudievinose, asmenėse ar neasmenėse, aktualesiose ar potencialiose, ribinėse ar beribėse. Joks daiktas ar būtybė, joks santykinumas ar užbaigtumas neegzistuoja kaip nors kitaip, bet tik palaikydamas tiesioginį arba netiesioginį ryšį su Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumu, ir priklausydamas nuo Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo.

Pirmasis Šaltinis ir Centras su visata yra susijęs taip:

1. Materialių visatų gravitacijos jėgos sueina į žemutinio Rojaus gravitacijos centrą. Kaip tik dėl to jo asmens geografinė buvimo vieta yra amžinai nustatyta absoliučiam ryšyje su Rojaus apatinės arba materialios plokštumos jėgos-energijos centru. Bet absoliuti Dievybės asmenybė egzistuoja Rojaus viršutinėje arba dvasinėje plokštumoje.
2. Proto jėgos sueina į Begalinę Dvasią; skirtingas ir įvairus kosminis protas sueina į Septynias Pagrindines Dvasias; besirealizuojantis Aukščiausiojo protas kaip laiko-erdvės patyrimas sueina į Madžestoną.
3. Visatos dvasinės jėgos sueina į Amžinąjį Sūnų.
4. Neribotas potencialas dievybės veikimui yra Dievybės Absoliute.
5. Beribis sugebėjimas reaguoti į begalybę egzistuoja Beribiame Absoliute.
6. Šie du Absoliutai – Ribotas ir Beribis – yra suderinami ir suvienijami Visuotiniame Absoliute ir Visuotinio Absoliuto.
7. Evoliucinės moralios būtybės ar bet kokios kitos moralios būtybės potenciali asmenybė yra koncentruojama Visuotinio Tėvo asmenybėje.

TIKROVĖ, kaip ją suvokia ribinės būtybės, yra dalinė, santykinė, ir iliuzinė. Maksimali Dievybės tikrovė, kurią iki galo gali suvokti evoliuciniai ribiniai tvariniai, yra Aukščiausiojoje Būtybėje. Nežiūrint šito, yra apriorinės ir amžinosios realybės, viršribinės realybės, kurios yra protėvinės šitai evoliucinių laiko-erdvės tvarinių Aukščiausiai Dievybei. Mėgindami pavaizduoti visuotinės tikrovės kilmę ir savybes, mes esame priversti pasinaudoti laiko-erdvės samprotavimo metodu tam, kad pasiektume ribinio proto lygį. Dėl to daugelis amžinybės įvykių, vykstančių tuo

[6]▼

pačiu metu, turi būti pateikiami kaip įvykių seka.

Taip, kaip į Tikrovės kilmę ir diferencijavimą žvelgtų laiko-erdvės tvarinys, tai amžinasis ir begalinis AŠ ESU pasiekė Dievybės išlaisvinimą iš beribės begalybės pančių, panaudodamas neatskiriamą ir amžinai laisvą valią, ir šitas atsiskyrimas nuo beribės begalybės sukūrė pirmąją *absoliutaus dieviškumo įtampą*. Šitą begalybės diferencialo įtampą pašalina Visuotinis Absolutas, kuris veikia tam, kad suvienytų ir suderintų Visuminės Dievybės dinamišką begalybę ir Beribio Absoliuto statinę begalybę.

Šitame pirminiame veiksmė šis teorinis AŠ ESU pasiekė asmenybės įgyvendinimą, tapdamas Pirminio Sūnaus Amžinuojų Tėvu, tuo pačiu metu tapdamas Rojaus Salos Amžinuojų Šaltiniu. Vienu metu su Sūnaus atsiskyrimu nuo Tėvo ir, Rojaus akivaizdoje, atsirado Begalinė Dvasia ir centrinė Havonos visata. Atsiradus drauge egzistuojančiai asmeni Dievybei, Amžinajam Sūnui ir Begalinei Dvasiai, Tėvas, kaip asmenybė, išvengė priešingu atveju neišvengiamo išsiskaidymo visame Visuminės Dievybės potenciale. Nuo to laiko būtent tikslai Trejybės susivienijime su kitomis dviem lygiavertėmis Dievybėmis Tėvas užpildo visą Dievybės potencialą, tuo tarpu patirtinė Dievybė vis daugiau aktualizuojama dieviškuosiuose Aukštybės, Galutinybės, ir Absolutumo lygiuose.

Samprata apie šį AŠ ESU yra filosofinė nuolaida, kurią mes darome laiko apribotam, erdvės supančiotam, ribiniam žmogaus protui, tvarinio nesugebėjimui suvokti amžinybės egzistencijų – neprasidedančių, nesibaigiančių realybių ir ryšių. Laiko-erdvės tvariniui, visi dalykai turi turėti pradžią, išskyrus tą VIENINTELĮ NEPRIEŽASTINĮ – pirminę priežasčių priežastį. Dėl to mes iš tikrųjų šitą filosofinės vertybės lygį išreiškiame sąvoka AŠ ESU, tuo pačiu metu visus tvarinius mokome, jog Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia yra drauge amžini su šiuo AŠ ESU, kitais žodžiais tariant, niekada nebuvo tokio laiko, kada AŠ ESU nebuvo Sūnaus, o kartu su juo, ir Dvasios *Tėvas*.

Begalinysis yra vartojamas pažymėti tą pilnatvę – užbaigtumą – reiškiančią Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmenybę. *Teorinis* AŠ ESU yra "valios begalybės" tvarinio filosofinis pratęsimas, bet *Begalinysis* yra *aktualus* vertybės lygis, pažymintis Visuotinio Tėvo absoliučios ir nesuvaržytos laisvos valios tikrosios begalybės amžinybės įtampą. Šita sąvoka kartais yra įvardijamas Tėvas-Begalinysis.

Visų kategorijų būtybėms, aukštoms ir žemoms, stengiantis atrasti Tėvą-Begalinį, didelė dalis neaiškumų kyla dėl savo įgimtų suvokimo apribojimų. Visuotinio Tėvo absoliutus pirmumas nėra akivaizdus ikibegaliniuose lygiuose, dėl to galbūt tikslai Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia iš tikrųjų pažįsta Tėvą kaip begalybę; visoms kitoms asmenybėms tokia sąvoka reiškia įtikėjimo panaudojimą.

IV. VISATOS TIKROVĖ

Tikrovė skirtingai aktualizuojasi įvairiuose visatos lygiuose; tikrovė atsiranda Visuotinio Tėvo begalinėje valioje ir jo valia ir gali būti įgyvendinta trimis pagrindiniais aspektais daugelyje skirtingų visatos aktualizavimosi lygių:

1. *Nesudievinta tikrovė* apima diapazoną nuo neasmenių energijos sferų iki visuotinės egzistencijos neįsameninamų vertybių tikrovės valdų, net iki Beribio Absoliuto buvimo.

[7]▼

2. *Sudievinta tikrovė* apima visus begalinius Dievybės potencialus, kylančius į viršų per visas asmenybės valdas nuo žemiausiojo ribinio iki aukščiausiojo begalinio, šitokiu būdu aprėpdama sferą viso to, kas gali būti įsameninama ir daugiau – net iki Dievybės Absoliuto buvimo.

3. *Tarpusavyje asocijuota tikrovė*. Visatos tikrovė, kaip yra manoma, yra arba sudievinta arba nesudievinta, bet žemesnėms už sudievintas būtybėms egzistuoja tarpusavyje asocijuotos tikrovės milžiniška sfera, potenciali ir besiaktualizuojanti, kurią sunku identifikuoti. Didelė dalis šitos koordinuotos tikrovės yra Visuotinio Absoliuto valdose.

Tokia yra originalios tikrovės pirminė samprata: Tėvas inicijuoja ir palaiko Tikrovę. Tikrovės pirminiai *diferencialai* yra tai, kas yra sudievinta ir kas yra nesudievinta – Dievybės Absoliutas ir Beribis Absoliutas. Pirminis ryšys yra įtampa tarp jų. Šitą Tėvo inicijuotą įtampą tobulai sumažina Visuotinis Absoliutas, ir ji įsiamžina kaip Visuotinis Absoliutas.

Laiko ir erdvės požiūriu, tikrovę galima toliau skirstyti kaip:

1. *Aktualią ir potencialią*. Realybes, egzistuojančias išraiškos pilnatvėje, priešingai toms, kurios turi neatskleistą potencialą augti. Amžinasis Sūnus yra absoliuti dvasinė aktualybė; mirtingasis žmogus labai didele dalimi yra neįgyvendinta dvasinė potencialybė.

2. *Absoliučią ir ikiabsoliučią*. Absoliučios realybės yra amžinybės egzistencijos. Ikiabsoliučios realybės yra projektuotos dviem lygiais: Absonitų – realybių, kurios yra santykinės tiek laiko, tiek amžinybės požiūriu. Ribinių – realybių, kurios yra projektuotos erdvėje ir aktualizotos laike.

3. *Egzistencialią ir patirtinę*. Rojaus Dievybė yra egzistenciali, bet Aukščiausiasis ir Galutinysis, kurie formuojasi, yra patirtiniai.

4. *Asmenę ir neasmenę*. Dievybės plėtimasis, asmenybės išraiška, ir visatos evoliucija amžiams yra sąlygota Tėvo laisvos valios veiksmu, kuris aktualybės ir potencialybės intelektualias-dvasines-asmenes prasmes ir vertybes, besikoncentruojančias Amžinajame Sūnuje, amžiams atskyrė nuo tų dalykų, kurie koncentruojasi amžinojoje Rojaus Saloje ir kurie yra nuo jos neatskiriami.

ROJUS yra terminas, apimantis visatos tikrovės visų fazių asmenius ir neasmenius pagrindinius Absolius. Rojus, tinkamai apibrėžtas, gali pažymėti bet kokią tikrovės formą ir visas tikrovės formas, Dievybę, dieviškumą, asmenybę, ir energiją – dvasinę, intelektualią, ar materialią. Rojus visiems yra bendras kaip kilmės, funkcijos ir lemties

vieta, kas susiję su vertybėmis, prasmėmis, ir realia egzistencija.

Rojaus Sala – Rojus, neapibrėžtas kitaip – yra Pirmojo Šaltinio ir Centro materialią gravitaciją valdantis Absoliutas. Rojus yra nejudantis; jis yra vienintelis stacionarus objektas visatų visatoje. Rojaus Sala turi vietą visatoje, bet neturi jokios padėties erdvėje. Šita amžinoji Sala yra fizinių visatų – praeities, dabarties, ir ateities – realusis šaltinis. Branduolinė Šviesos Sala yra vienas iš Dievybės vedinių, bet vargu ar jis yra Dievybė; taip pat ir materialūs kūriniai iš tiesų nėra Dievybės dalis; jie yra pasekmė.

Rojus nėra kūrėjas; jis yra unikalus daugelio visatos veiklų kontrolierius, nepalyginamai daug didesnis kontrolierius negu reaguotojas. Per materialias visatas Rojus įtakoja visų būtybių, susijusių su jėga, energija, ir įtampa, reakcijas ir elgesį, bet pats Rojus šiose visatose yra unikalus, išimtinis, ir izoliuotas. Rojus yra nepanašus į nieką ir niekas nėra panašus į Rojų. Jis nėra nei jėga, nei kažkoks buvimas; jis tiesiog yra *Rojus*.

[8]▼

V. ASMENYBĖS REALYBĖS

Asmenybė yra sudievinos tikrovės lygis, ir apima diapazoną nuo mirtingojo ir tarpinės būtybės garbinimo ir išminties aukštesniojo proto sužadavimo lygio, einant aukštyn per morontinį ir dvasinį lygius iki asmenybės statuso užbaigtumo pasiekimo. Tai yra mirtingojo ir giminingo tvarinio asmenybės evoliucinis kilimas, bet yra daugybė ir kitų visatos asmenybių kategorijų.

Tikrovė turi polinkį visuotinai plėstis, asmenybė turi polinkį iki begalybės įvairuoti, ir abi gali beveik be apribojimų derintis su Dievybe ir amžinai stabilizuotis. Nors neasmenės tikrovės metamorfozinis diapazonas yra aiškiai apribotas, bet mes nieko nežinome apie kokius nors apribojimus asmenybės realybių progresinei evoliucijai.

Pasiektuose patirtiniuose lygiuose visos asmenybės kategorijos arba vertybės gali būti suvienytos ir net drauge kuriančios. Net Dievas ir žmogus gali bendrai egzistuoti suvienytoje asmenybėje, kaip tą puikiai demonstruoja Kristaus Mykolo – Žmogaus Sūnaus ir Dievo Sūnaus – dabartinis statusas.

Asmenybės visas ikibegalines kategorijas ir fazes galima asociatyviai pasiekti ir potencialiai bendrai sukurti. Visą tą, kas yra ikiasmenis, asmenis, ir viršasmenis, draugėn sujungia koordinuoto pasiekimo, progresinio laimėjimo, ir bendro kūrybinio pajėgumo abipusis potencialas. Bet iš tikrųjų tas, kas yra neasmenis, niekada tiesiogiai netransmutuoja į tą, kas yra asmenis. Asmenybė niekada nebūna spontaniška; ji yra Rojaus Tėvo dovana. Asmenybė valdo energiją, ir ji yra susieta tikrai su gyvomis energijų sistemomis; tapatybė gali būti susieta su negyvų energijų modeliais.

Visuotinis Tėvas yra asmenybės tikrovės paslaptis, asmenybės padovanojimas, ir asmenybės likimas. Amžinasis Sūnus yra absoliuti asmenybė, dvasinės energijos, morontijos dvasių, ir ištobulintų dvasių paslaptis. Bendrai Veikiantysis yra dvasios-proto asmenybė, intelekto, mąslumo, ir visuotinio proto šaltinis. Bet Rojaus Sala yra neasmenė ir uždvasinė; ji yra visuotinio kūno esmė, fizinės materijos šaltinis ir centras, ir visuotinės materialios tikrovės absoliutus pirminis modelis.

Šitos visuotinės tikrovės savybės Urantijos žmogiškajame patyrimo pasireiškia tokiuose lygiuose, kaip:

1. *Kūnas*. Žmogaus materialus arba fizinis organizmas. Gyvulinės prigimties ir kilmės gyvas elektrocheminis mechanizmas.

2. *Protas*. Žmogiškojo organizmo mąstymo, suvokimo, ir jutimo mechanizmas. Visuminis sąmoningas ir nesąmoningas patyrimas. Intelektas, susietas su emociniu gyvenimu, per garbinimą ir išmintį kryptantis aukštyn į dvasinį lygį.

3. *Dvasia*. Dieviškoji dvasia, kuri gyvena žmogaus proto viduje – Minties Derintojas. Šita nemirtinga dvasia yra ikiasmenė – ne asmenybė, nors turinti likimą tapti išliekančio mirtingojo tvarinio asmenybės dalimi.

4. *Siela*. Žmogaus siela yra patirtinis įsigijimas. Kada mirtingasis tvarinys pasirenka “vykdyti Tėvo danguje valią,” tada ši viduje gyvenanti dvasia tampa *naujos realybės* žmogiškajame patyrimo tėvu. Mirtingas ir materialus protas yra šitos pačios atsirandančios realybės motina. Šitos naujosios realybės substancija nėra nei materialinė, nei dvasinė – ji yra *morontinė*. Tai yra atsirandanti ir nemirtinga siela, kuri turi lemti išlikti

[9]▼

po mirtingojo mirties ir pradėti kilimą į Rojų.

Asmenybė. Mirtingojo žmogaus asmenybė nėra nei kūnas, nei protas, nei dvasia; nėra ji ir siela. Asmenybė yra ta vienintelė nesikeičianti tikrovė šiaip jau visą laiką besikeičiančiame tvarinio patyrimo; ir ji suvienija visus kitus individualybės suvienytus faktorius. Asmenybė yra unikali dovana, kurią Visuotinis Tėvas suteikia materijos, proto, ir dvasios gyvoms ir suvienytoms energijoms, ir kuri išlieka su morontinės sielos išlikimu.

Morontija yra terminas, įvardijantis milžinišką lygį, įsiterpiantį tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis. Jis gali įvardinti asmenes ir neasmenes realybes, gyvas ar negyvas energijas. Morontijos audinio apmatai yra dvasiniai; jos ataudai yra fiziniai.

VI. ENERGIJA IR MODELIS

Bet kokį dalyką ir visus dalykus, reaguojančius į Tėvo asmenybės grandinę, mes vadiname asmeniais. Bet kokį dalyką ir visus dalykus, reaguojančius į Sūnaus dvasinę grandinę, mes vadiname dvasia. Bet ką ir viską, kas reaguoja į Bendrai Veikiančiojo proto grandinę, mes vadiname protu, protu kaip Begalinės Dvasios savybe – protu visose jo fazėse. Bet ką ir viską, kas reaguoja į materialios gravitacijos grandinę, besikoncentruojančią apatiniame Rojuje, mes vadiname materija – energija-materija visose jos metamorfozinėse būsenose.

ENERGIJĄ mes vartojame kaip visaapimančią terminą, taikomą dvasinėms, intelektualioms, ir materialioms sferoms. Jėga taip pat šitokiu būdu yra plačiai vartojama. Galia paprastai yra apribojama materialios arba reaguojančios į linijinę gravitaciją materijos elektroninio lygio įvardijimu didžiojoje visatoje. Galia taip pat yra vartojama pažymėti suverenumą. Mes negalime laikyti jūsų apskritai priimtų jėgos, energijos, ir

galios apibrėžimų. Yra toks kalbos skurdumas, kad šitiems terminams mes turime priskirti daugialypes prasmes.

Fizinė energija yra terminas, pažymintis reiškinio judėjimo, veiksmo, ir potencialo visas fazes ir formas.

Aptardami fizinės energijos pasireiškimus, mes apskritai vartojame kosminės jėgos, atsirandančios energijos, ir visatos galios terminus. Dažnai jie yra vartojami šitaip:

1. *Kosminė jėga* apima visas energijas, kylančias iš Beribio Absoliuto, tačiau kurios dar nereaguoja į Rojaus gravitaciją.

2. *Atsirandanti energija* apima tas energijas, kurios reaguoja į Rojaus gravitaciją, tačiau vis dar nereaguoja į vietinę arba linijinę trauką. Tai yra energijos-materijos ikielektroninis lygis.

3. *Visatos galia* apima energijos visas formas, kurios vis dar reaguodamos į Rojaus trauką, tiesiogiai reaguoja į linijinę trauką. Tai energijos-materijos ir jos visų vėlesniųjų evoliucijų elektroninis lygis.

Protas yra toks reiškinys, kuris pažymi *gyvo veikimo* buvimą-veiklą papildomai prie įvairių energijų sistemų; ir taip yra visuose intelekto lygiuose. Asmenybėje, protas visada įsiterpia tarp dvasios ir materijos; dėl to iš tikrųjų visatą apšviečia trys šviesos rūšys: materiali šviesa, intelektualiai išvalga, ir dvasinis švytėjimas.

[10]▼

Šviesa – dvasinis švytėjimas – yra žodinis simbolis, vaizdinė kalbos dalis, kuri pažymi asmenybės pasireiškimą, būdingą įvairių kategorijų dvasinėms būtybėms. Šitas švytintis sklidimas nėra vienu požiūriu nėra susietas nei su intelektualia išvalga, nei su fizinės šviesos pasireiškimais.

MODELIS gali būti projektuotas kaip materialus, dvasinis, arba protinis, arba kaip šitų energijų bet kokia kombinacija. Jis gali persmelkti asmenybes, tapatybes, esybes, ar negyvą materiją. Bet modelis yra modelis ir lieka modeliu; padauginamos yra tiktai kopijos.

Modelis gali konfigūruoti energiją, bet jis jos nevaldo. Trauka yra pagrindinė energijos-materijos kontrolė. Nei erdvė, nei modelis nereaguoja į trauką, bet tarp erdvės ir modelio nėra jokio ryšio; erdvė nėra nei modelis, nei potencialus modelis. Modelis yra konfigūracija tos tikrovės, kuri jau sumokėjo visą traukos skolą; bet kokio modelio *tikrovę* sudaro jo energijos, jo protas, dvasia, ar materialūs komponentai.

Priešingai *visumos* aspektui, modelis atskleidžia energijos *individualų* aspektą ir asmenybės *individualų* aspektą. Asmenybės arba tapatybės formos yra modeliai, atsirandantys iš energijos (fizinės, dvasinės, ar protinės), bet nėra nuo jos neatskiriami. Toji energijos savybė arba asmenybės savybė, kurios dėka modelis yra sužadinas tam, jog atsirastų, gali būti priskiriama Dievui – Dievybei – Rojaus jėgos padovanojimui, asmenybės ir energijos sambūviui.

Modelis yra pirminis projektas, iš kurio yra daromos kopijos. Amžinasis Rojus yra modelių absoliutas; Amžinasis Sūnus yra asmenybės modelis; Visuotinis Tėvas yra jų abiejų tiesioginis protėvis-šaltinis. Bet Rojus nedovanoja modelio, o Amžinasis Sūnus negali dovanoti asmenybės

VII. AUKŠČIAUSIOJI BŪTYBĖ

Pagrindinės visatos Dievybės mechanizmas yra dvigubas, kas susiję su amžinybės ryšiais. Dievas Tėvas, Dievas Sūnus, ir Dievas Dvasia yra amžini – yra egzistencialios būtybės – tuo tarpu Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinysis, ir Dievas Absolutas yra post-Havonos epochų *besiaktualizuojančiosios* Dievybės asmenybės pagrindinės visatos evoliucinio plėtimosi laiko-erdvės sferose ir laika-erdvę pranokstančiose sferose. Šitos besirealizuojančiosios Dievybės asmenybės yra amžinos ateityje nuo to laiko, kada, ir kaip, jos energijos dėka įsiasmenina augančiose visatose amžinųjų Rojaus Dievybių suvienijančiųjų-kuriančiųjų potencialų patirtinio aktualizavimosi metodu.

Dėl to, Dievybės buvimas yra dualus:

1. *Egzistencialus* – būtybės, egzistuojančios amžinai, praeityje, dabartyje, ir ateityje.
2. *Patirtinis* – būtybės, besiaktualizuojančios post-Havonos dabartyje, bet turinčios nesibaigiančią egzistenciją visoje ateities amžinybėje.

Tėvas, Sūnus, ir Dvasia yra egzistencialūs – egzistencialūs aktualybėje (nors visi potencialai yra manoma, jog yra patirtiniai). Aukščiausiasis ir Galutinysis yra visiškai patirtiniai. Dievybės Absolutas yra patirtinis aktualizavimesi, bet yra egzistencialus savo potencialu. Dievybės esmė yra amžina, bet tikrai šie trys pirmieji Dievybės asmenys yra besąlygiškai amžini. Visos kitos Dievybės asmenybės turi kilmę, bet jos yra amžinos lemtyje.

Pasiekęs egzistencialios Dievybės saviraišką Sūnuje ir Dvasioje, dabar Tėvas pasiekia patirtinę išraišką iki tol buvusiuose neasmeniuose

[11]▼

ir neapreikštuose Dievybės lygiuose kaip Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinysis, ir Dievas Absolutas; bet šitos patirtinės Dievybės šiuo metu nėra iki galo susiformavusios; jos yra aktualizavimosi procese.

Dievas Aukščiausiasis Havonoje yra trivienės Rojaus Dievybės asmeninis dvasinis atspindys. Šitas suvienijantis Dievybės ryšys dabar kūrybiškai plečiasi į išorę Dieve Septinkarčiame ir sintezuojasi Visagalio Aukščiausiojo patirtinėje galioje didžiojoje visatoje. Rojaus Dievybė, egzistenciali kaip trys asmenys, šitokiu būdu patirtiškai vystosi Aukštybės dviem aspektais, tuo tarpu šituos dualius aspektus energija-asmenybė suvienija kaip vieną Viešpatį, Aukščiausiąją Būtybę.

Visuotinis Tėvas pasiekia laisvos valios išlaisvinimą iš begalybės varžtų ir amžinybės pančių sutrejbimo būdu, trikarčiu Dievybės įsameninimu. Aukščiausioji Būtybė net ir dabar vystosi kaip Dievybės septinkarčio pasireiškimo ikiamžinas asmenybės suvienijimas didžiosios visatos laiko-erdvės segmentuose.

Aukščiausioji Būtybė nėra tiesioginis kūrėjas, išskyrus tai, kad ji yra Madžestono tėvas, bet ji yra tvarinio-Kūrėjo visos veiklos visatoje sintetinis koordinorius. Aukščiausioji Būtybė, dabar besiaktualizuojanti evoliucinėse visatose, yra laiko-erdvės dieviškumo, trisajungės Rojaus Dievybės patirtiniame susivienijime su laiko ir erdvės Aukščiausiaisiais Kūrėjais, abipusio ryšio Dievybė sujungėjas ir sintezatorius. Kada pagaliau ji bus aktualizauta, tada šitoji evoliucinė Dievybė sudarys ribinio ir begalinio

amžinąjį susiliejamą – patirtinės galios ir dvasinės asmenybės tvirtą ir nesugriaunamą sąjungą.

Visa laiko-erdvės ribinė tikrovė, besivystančios Aukščiausiosios Būtybės nukreipiančiu postūmiu, yra išitraukusi į ribinės tikrovės visų fazių ir vertybių visą laiką augantį mobilizavimą ir tobulėjantį suvienijimą (energijos-asmenybės sintezę), palaikydama ryšį su Rojaus tikrovės įvairiomis fazėmis, turi tikslą vėliau pradėti mėginimą pasiekti supertvarinio pasiekimo absonitinius lygius.

VIII. DIEVAS SEPTINKARTIS

Kaip atlygį už statuso ribiškumą ir tam, kad būtų kompensuota dėl tvarinio sampratos apribojimų, Visuotinis Tėvas sukūrė evoliucinio tvarinio septinkartį priartėjimą prie Dievybės:

1. Rojaus Sūnūs Kūrėjai.
2. Dienų Senieji.
3. Septynios Pagrindinės Dvasios.
4. Aukščiausioji Būtybė.
5. Dievas Dvasia.
6. Dievas Sūnus.
7. Dievas Tėvas.

Šitas septinkartis Dievybės įsmeninimas laike ir erdvėje ir septynioms supervisatomis įgalina mirtingąjį žmogų pasiekti Dievo, kuris yra dvasia, buvimą. Šitoji septinkartė Dievybė, ribiniams laiko-erdvės tvariniams kada nors energija įsiasmeninsianti Aukščiausiaja Būtybe, yra į Rojų kilimo karjeros mirtingųjų evoliucinių tvarinių funkcinė Dievybė. Tokia Dievo suvokimą atrandanti patirtinė karjera prasideda nuo vietinės visatos Sūnaus Kūrėjo

[12]▼

dieviškumo pripažinimo ir kyla per supervisatos Dienų Senuosius ir per vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių asmenį iki Visuotinio Tėvo Rojuje dieviškosios asmenybės atradimo ir suvokimo pasiekimo.

Didžioji visata yra Aukštybės Trejybės, Dievo Septinkarčio, ir Aukščiausiosios Būtybės trigubos Dievybės sfera. Dievas Aukščiausiasis yra potencialus Rojaus Trejybėje, iš kurios jis gauna savo asmenybės ir dvasios požymius; bet dabar jis aktualizuoja Sūnuose Kūrējuose, Dienų Senuosiuose, ir Pagrindinėse Dvasiose, iš kurių jis gauna savo galią kaip Visagalis laiko ir erdvės supervisatoms. Šitas evoliucinių tvarinių betarpiško Dievo galios pasireiškimas iš tikrųjų laiką-erdvę vysto kartu su jais. Visagalis Aukščiausiasis, atsirandantis neasmenų veiklų vertybės lygyje, ir Dievo Aukščiausiojo dvasinis asmuo yra *viena tikrovė* – Aukščiausioji Būtybė.

Sūnūs Kūrėjai Dievo Septinkarčio Dievybės susivienijime parūpina tą mechanizmą, kurio dėka mirtingasis tampa nemirtingu, o ribinis pasiekia apkabinimą to, kas yra begalinis. Aukščiausioji Būtybė parūpina metodą visų šitų daugialypių transakcijų energijos-asmenybės mobilizavimui, dieviškajai sintezei, šitokiu būdu įgalindama ribinį pasiekti tai, kas yra absonitus, ir per kitus įmanomus aktualizavimus ateityje, pamėginti pasiekti Galutinįjį. Sūnūs Kūrėjai ir su jais susieti Dieviškieji Tarnai yra šitos

aukščiausiosios mobilizacijos dalyviai, bet Dienų Senieji ir Septynios Pagrindinės Dvasios galbūt yra amžinai paskirti nuolatiniai administratoriai didžiojoje visatoje.

Dievo Septinkarčio funkcija prasideda nuo septynių supervisatų organizavimo, ir galbūt ji išsiplės, sąsajoje su išorinės erdvės kūrinų būsima evoliucija. Progresinės evoliucijos pirmojo, antrojo, trečiojo, ir ketvirtojo erdvės lygių šitų ateities visatų organizavimas be jokios abejonės paliudys transcendentinio ir absonitinio priartėjimo prie Dievybės pradžia.

IX. DIEVAS GALUTINYSIS

Lygiai taip, kaip Aukščiausioji Būtybė palaipsniui atsiranda iš energijos ir asmenybės apglėbto didžiosios visatos potencialo antecedentinės dieviškumo dovanos, taip iš tiesų ir Dievas Galutinytis atsiranda iš dieviškumo potencialų, esančių pagrindinės visatos transcendentinėse laiko-erdvės sferose. Galutinės Dievybės aktualizavimasis signalizuoja apie pirmosios patirtinės Trejybės absonitinį suvienijimą ir pažymi susivienijančios Dievybės išsiplėtimą kuriančios saviraiškos antrajame lygyje. Atsirandančiuose lygiuose, kurie pranoksta laiko-erdvės vertybes, asmenybės-energijos aspektu tai prilygsta Rojaus absonitinių realybių aktualizavimuisi visatos patirtinėje Dievybėje. Tokio patirtinio atsiskleidimo užbaigimas yra numatytas tam, kad būtų suteikta galutinė tarnystė-lemtis visiems laiko-erdvės tvariniams, kurie yra pasiekę absonitinius lygius per užbaigtą Aukščiausiosios Būtybės realizavimąsi ir Dievo Septinkarčio tarnystės dėka.

Dievas Galutinytis reiškia asmenę Dievybę, veikiančią dieviškuosiuose absonito lygiuose ir tose visatos sferose, kurios yra virš laiko ir pranoksta erdvę. Galutinytis yra Dievybės viršaukščiausiasis atsiradimas. Aukščiausiasis yra Trejybės suvienijimas, suvokiamas ribinių būtybių; Galutinytis yra Rojaus Trejybės suvienijimas, suvokiamas absonitinių būtybių.

[13]▼

Visuotinis Tėvas, evoliucinės Dievybės mechanizmo dėka, iš tikrųjų yra ištraukęs į stebinančiai didingą ir pritenkiantį veiksmą, centruodamas asmenybę ir mobilizuodamas energiją, atitinkamuose jų visatos prasmų lygiuose, apimdamas to, kas yra ribinis, absonitinis, ir net absoliutus, dieviškąsias tikrovės vertybes.

Pirmąsias tris ir amžinosios praeities Rojaus Dievybes – Visuotinį Tėvą, Amžinąjį Sūnų, ir Begalinę Dvasią – turi, amžinojoje ateityje, papildyti asmenybės, patirtiškai besiaktualizuojančios asocijuotos evoliucinės Dievybės – Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinytis, ir galbūt Dievas Absoliutas.

Dievas Aukščiausiasis ir Dievas Galutinytis, dabar besivystantys patirtinėse visatose, nėra egzistencialūs – nėra praeities amžnieji, tiktai ateities amžnieji, laiko-erdvės sąlygojami ir transcendentistiškai sąlygojami amžnieji. Jie yra aukščiausiųjų, galutiniųjų, ir tikriausiai aukščiausiųjų-galutiniųjų apdovanojimų Dievybės, bet jie patyrė istorinę kilmę visatoje. Jie niekada neturės pabaigos, bet jie iš tikrųjų turi asmenybės pradžia. Jie iš tiesų yra amžinųjų ir begalinių Dievybės potencialų aktualizavimai, bet jie patys nėra nei besąlygiškai amžini, nei begaliniai.

X. DIEVAS ABSOLIUTAS

Dievybės Absoliuto amžinoji tikrovė turi daug bruožų, kurių negalima iki galo išaiškinti laiko-erdvės ribiniam protui, bet Dievo Absoliuto aktualizavimas būtų antrosios patirtinės Trejybės, Absoliuto Trejybės, suvienijimo rezultatas. Tai sudarytų absoliutaus dieviškumo patirtinį realizavimą, absoliučių prasmių suvienijimą absoliučiuose lygiuose; bet mes nesame tikri, jog bus apimtos visos absoliučios vertybės, kadangi mūsų niekada neinformavo, jog Ribotas Absoliutas yra Begaliniojo ekvivalentas. Viršgalutinės lemtys yra įtrauktos į absoliučias prasmes ir begalinį dvasingumą, ir be šitų abiejų nepasiektų realybių mes negalime nustatyti absoliučių vertybių.

Dievas Absoliutas yra visų viršabsonitinių būtybių suvokimo-pasiekimo tikslas, bet Dievybės Absoliuto galios ir asmenybės potencialas pranoksta mūsų sampratą ir mes nesiryžtame aptarti šitų realybių, kurios yra taip toli atitolintos nuo patirtinio aktualizavimo.

XI. TRYS ABSOLIUTAI

Kada Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus sujungta mintis, veikianti Veiksmo Dieve, įsikūnijo dieviškosios ir centrinės visatos sukūrimu, tada Tėvas, po savo minties išraiškos savo Sūnaus žodyje ir jų Bendrojo Vykdytojo veiksmu, savo buvimą Havonoje atskyrė nuo begalybės potencialų. Ir šituos neatskleistus begalybės potencialus erdvė toliau slepia Beribiamė Absoliute ir dieviškai apgaubia Dievybės Absoliute, tuo tarpu šitie abu tampa vienu Visuotinio Absoliuto veikime, Rojaus Tėvo neatskleistoje begalybėje-vienybėje.

Tiek kosminės jėgos potencija, tiek dvasinės jėgos potencija yra palaipsniui atskleidimo-realizavimo procese, nes visos tikrovės praturtinimas yra įgyvendinamas patirtiniu augimu ir Visuotinio Absoliuto abipusiškai veikiamu ryšiu to, kas yra patirtinis, su tuo, kas yra egzistencialus. Visuotinio Absoliuto vienodo buvimo dėka Pirmasis Šaltinis ir Centras pratęsia patirtinę galią, patiria tapatumą su savo evoliuciniais tvariniais, ir

[14]▼

pasiekia patirtinės Dievybės pratęsimą Aukštybės, Galutinumo, ir Absolutumo lygiuose.

Kada iki galo neįmanoma atskirti Dievybės Absoliuto nuo Beribio Absoliuto, tada jų menamai sujungta funkcija arba koordinuotas buvimas yra įvardijamas kaip Visuotinio Absoliuto veiksmas.

1. *Dievybės Absoliutas* atrodo, jog yra visagalis sužadintojas, tuo tarpu Beribis Absoliutas pasirodo, kad yra visatų visatos, net visatų visatų, sukurtų, kuriamų, ir dar būsimų, aukščiausiu lygiu suvienytų ir galutinai koordinuotų, visagalis mechanizuotojas.

Dievybės Absoliutas negali reaguoti, arba bent jau nereaguoja, į bet kokią visatos situaciją tokiu būdu, kuris būtų mažesnis už absoliutų būdą. Šitas Absoliutas pasirodo, kad kiekvieną kartą reaguoja į bet kokią konkrečią situaciją visos daiktų ir būtybių kūrinijos gerovės požiūriu ne tiktai jos dabartinėje egzistavimo būsenoje, bet taip pat ir visos ateities amžinybės begalinių galimybių požiūriu.

Dievybės Absoliutas yra tas potencialas, kurį Visuotinis Tėvas laisvos valios pasirinkimu atskyrė nuo visuminės, begalinės tikrovės, ir kuriame vyksta visos

dieviškumo veiklos – egzistencialios ir patirtinės. Tai yra *Ribotas* Absoliutas, kaip priešingybė *Beribiam* Absoliutui; bet Visuotinis Absoliutas yra superpapildinys abiemis, apimdamas visą absoliutų potencialą.

2. *Beribis Absoliutas* yra neasmenis, nedieviškas, ir nesudievinas. Dėl to *Beribis* Absoliutas neturi asmenybės, dieviškumo, ir jokių kūrėjo išimtinių teisių. Nei faktas, nei tiesa, nei patyrimas, nei apreiškimas, nei filosofija, nei absonitiškumas negali įsiskverbti į šito neturinčio visatos apribojimo Absoliuto prigimtį ir charakterį.

Tebus aišku, jog *Beribis* Absoliutas yra teigiama tikrovė, persmelkianti didžiąją visatą ir, akivaizdžiai, su vienodu erdvės buvimu nusitęsianti tolyn į stulbinančių nusidriekimų jėgos veiklas ir ikimaterijos evoliucijas erdvės regionuose už septynių supervisatų ribų. *Beribis* Absoliutas nėra tiesiog filosofinės sampratos negatyvizmas, grindžiamas metafizinių išvedžiojimų tvirtinimais apie to, kas nesąlygojama, ir to, kas neribojama, visuotinumą, viešpatavimą, ir pirmumą. *Beribis* Absoliutas yra teigiama visatos virškontrolė begalybėje; šitos virškontrolės neapriboja erdvė-jėga, bet ją aiškiai sąlygoja gyvybės, proto, dvasios, ir asmenybės buvimas, o toliau sąlygoja Rojaus Trejybės valios reakcijos ir tiksliniai mandatai.

Mes esame įsitikinę, jog *Beribis* Absoliutas nėra neišskaidyta ir viską persmelkianti įtaka, palyginama arba su metafizikos panteistinėmis sampratomis, arba su mokslo kažkada buvusia eterio hipoteze. *Beribio* Absoliuto neapriboja jėga ir jį sąlygoja Dievybė, bet mes ne iki galo suvokiame šito Absoliuto ryšį su visatų dvasinėmis realybėmis.

3. *Visuotinis Absoliutas*, mes logiškai išmąstome, buvo neišvengiamas Visuotinio Tėvo absoliučiam laisvos valios veiksmui, išskiriant visatos realybes į sudievinas ir nesudievinas – įsameninamas ir neįsameninamas – vertybes. Visuotinis Absoliutas yra Dievybės reiškinys, pažymintis įsitempimo, sukurto tuo laisvos valios veiksmu, šitaip diferencijuojant visatos tikrovę, atomazgą, ir veikia kaip šitos egzistencialių potencialų visumos asocijuojantis koordinatorius

[15]▼

Visuotinio Absoliuto įtampos buvimas pažymi skirtumo tarp dievybės tikrovės ir nesudievinos tikrovės išlyginimą, kuris yra būdingas atskiriant laisvos valios dieviškumo dinamiką nuo beribės begalybės statikos.

Visada prisiminkite: Potenciali begalybė yra absoliuti ir neatskiriama nuo amžinybės. Reali begalybė laike niekada negali būti jokia kitokia, kaip tik daline, ir dėl to turi būti neabsoliuti; taip pat ir realios asmenybės begalybė negali būti absoliuti, išskyrus tik beribę Dievybę. Ir būtent begalybės potencialo skirtumas *Beribiame* Absoliute ir Dievybės Absoliute įamžina Visuotinį Absoliutą, šituo padarydamas kosmiškai įmanomu turėti materialias visatas erdvėje ir dvasiškai įmanomu turėti ribines asmenybes laike.

Ribinis gali sambūviauti kosmose kartu su Begaliniu juo tik dėl to, kad Visuotinio Absoliuto asocijuojantis buvimas taip tobulai išlygina įsitempimus tarp laiko ir amžinybės, ribiškumo ir begalybės, tikrovės potencialo ir tikrovės aktualybės, Rojaus ir erdvės, žmogaus ir Dievo. Asociatyviai Visuotinis Absoliutas sudaro besivystančios į priekį evoliucinės tikrovės, egzistuojančios ikibegalinės Dievybės pasireiškimo laiko-

erdvės ir laiką-erdvę pranokusiose visatose, zonos identifikavimą.

Visuotinis Absoliutas yra statiškos-dinamiškos Dievybės potencialas funkciškai įgyvendinamas laiko-amžinybės lygiuose kaip ribinės-absoliučios vertybės ir kaip toks, prie kurio įmanoma prisiartinti patirtiškai-egzistencialiai. Šitas nesuvokiamas Dievybės aspektas gali būti statiškas, potencialus, ir asociatyvus, bet nėra patirtiškai kuriantis arba evoliucinis, kiek tai yra susiję su pagrindinėje visatoje dabar veikiančiomis protingomis asmenybėmis.

Absoliutas. Šie du Absoliutai – ribotas ir beribis – nors taip akivaizdžiai skirtingi funkcija, kaip juos gali stebėti proto tvariniai, bet tobulai ir dieviškai yra suvienyti Visuotiniame Absoluite ir Visuotinio Absoliuto. Iš esmės ir kaip galų gale yra suvokiami visi trys yra vienas Absoliutas. Ikibegalinuose lygiuose jie yra funkciškai išskirti, bet begalybėje jie yra VIENAS.

Mes niekada nevartojame Absoliuto termino, ką nors neigdami arba ką nors atmesdami. Taip pat mes Visuotinio Absoliuto nelaikome tokiu, kuris save nulemia, tam tikros rūšies panteistine ir neasmene Dievybe. Absoliutą, visur, kas susiję su visatos asmenybe, griežtai apriboja Trejybė ir valdo Dievybė.

XII. TREJYBĖS

Pirminė ir amžinoji Rojaus Trejybė yra egzistenciali ir buvo neišvengiama. Šita niekada neprasidedanti Trejybė buvo neatskiriama susieta su tuo faktu, jog Tėvas nesuvaržyta valia atskyrė tai, kas yra asmenis, nuo to, kas yra neasmenis, ir buvo realizuota, kada jo asmeninė valia protu suderino šitas dualias realybes. Post-Havonos Trejybės yra patirtinės – yra neatsiejamai susietos su energijos-asmenybės pasireiškimo pagrindinėje visatoje ikiabsoliutaus ir evoliucinio dviejų lygių sukūrimu.

Rojaus Trejybė – Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios amžinoji Dievybės sąjunga – aktualybėje yra egzistenciali, bet visi potencialai yra patirtiniai. Dėl to iš tikrųjų šitoji Trejybė sudaro vienintelę Dievybės tikrovę, apimančią begalybę, ir dėl to iš tikrųjų vyksta Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir Dievo Absoliuto aktualizavimosi visatos reiškiniai.

Pirmoji ir antroji patirtinės Trejybės, post Havonos Trejybės, negali būti begalinės, nes jos apima kilusias Dievybes, Dievybes, kurios išsivystė patirtiškai aktualizuojantis realybėms, sukurtoms ar atsiradusioms egzistencialios

[16]▼

Rojaus Trejybės dėka. Dieviškumo begalybę visą laiką turtina, jeigu neplečia, tvarinio ir Kūrėjo patyrimo ribiškumas ir absonitumas.

Trejybės yra lygiavertės Dievybės pasireiškimo ryšių ir faktų tiesos. Trejybės funkcijos apima Dievybės realybes, o Dievybės realybės visada siekia realizavimosi ir pasireiškimo įsmeninime. Dėl to Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinysis, ir net Dievas Absoliutas yra dieviškosios neišvengiamybės. Šitos trys patirtinės Dievybės buvo potencialios egzistencialiojoje Trejybėje, Rojaus Trejybėje, bet jų kaip galios asmenybių iškilimas visatoje iš dalies priklauso nuo jų pačių patirtinio veikimo galios ir asmenybės visatose ir iš dalies priklauso nuo post-Havonos Kūrėjų ir Trejybių patirtinių pasiekimų.

Tos dvi post-Havonos Trejybės, Galutiniojo ir Absoliuto patirtinės Trejybės, nėra dabar iki galo pasireiškusios; jos yra realizavimosi procese visatoje. Šitie Dievybės

susivienijimai gali būti pavaizduoti šitaip:

1. *Galutinė Trejybė*, dabar besivystanti, galiausiai susidės iš Aukščiausiosios Būtybės, Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių, ir absonitinių Pagrindinės Visatos Architektų, tų unikalų visatos planuotojų, kurie nėra nei kūrėjai, nei tvariniai. Dievas Galutinysis galiausiai ir neišvengiamai įgaus galią ir asmenybę kaip Dievybė, kylanti dėl šitos patirtinės Galutinės Trejybės suvienijimo beveik beribės pagrindinės visatos besiplečiančioje arenoje.

2. *Absoliuti Trejybė* – antroji patirtinė Trejybė – dabar esanti aktualizavimosi procese, susidės iš Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir neapreikšto Visatos Lemties Užbaigėjo. Šita Trejybė veikia tiek asmenybe, tiek viršasmenybe lygiuose, net iki to, kas yra beasmenis, ribų, o jos suvienijimas visuotinybėje Absoliučią Dievybę paverstų patirtine.

Galutinė Trejybė patirtiškai yra besivienijanti iki galo, bet mes tikrai abejojame dėl šios galimybės, kad Absoliuti Trejybė šitaip visiškai susivienytų. Tačiau mūsų samprata apie amžinąją Rojaus Trejybę mums visą laiką primena, jog Dievybės sutrejybimas gali pasiekti tai, kas kitokiu atveju yra nepasiekiamą; dėl to mes iš tiesų postuluojuame *Aukščiausiojo-Galutiniojo* kada nors pasirodymą ir galimą Dievo Absoliuto sutrejybimą-realizavimą.

Visatų filosofai postuluoja *Trejybių Trejybę*, egzistencialią-patirtinę Begalinę Trejybę, bet jie nesugeba įsivaizduoti jos įsameninimo; matomai ji prilygtų Visuotinio Tėvo asmeniui to AŠ ESU konceptualiam lygyje. Bet nepriklausomai nuo viso šito, originalioji Rojaus Trejybė yra potencialiai begalinė, kadangi Visuotinis Tėvas iš tiesų yra begalinis.

PAREIŠKIMAS

Formuluojant vėlesnius pateikimus, susijusius su Visuotinio Tėvo charakterio ir jo Rojaus partnerių prigimties pavaizdavimu, kartu mėginant apibūdinti tobulą centrinę visatą ir tas apjuosiančias septynias supervisatas, mes turime vadovautis supervisatos valdovų mandatu, kuris nurodo, jog mes, visose savo pastangose tam, kad būtų atskleista tiesa ir lygiavertės esminės žinios, pirmenybę suteiktume aukščiausioms egzistuojančioms žmogiškosioms sampratom, susijusioms su tais dalykais, kurie turi būti pateikti. Grynuoju apreiškimu mes galime pasinaudoti tik tada, kada pateikiama sąvoka neturi anksčiau žmogiškuoju protu suteiktos adekvačios išraiškos.

[17]▼

Dieviškosios tiesos vienas po kito einantys planetiniai apreiškimai būtinai apima aukščiausias egzistuojančias dvasinių vertybių sampratas kaip naujo ir išplėsto planetinių žinių suderinimo dalį. Todėl, rengiant šiuos pateikimus apie Dievą ir jo visatos pagalbininkus, mes atrinkome šitų dokumentų pagrindui daugiau negu vieną tūkstantį žmogiškųjų sąvokų, išreiškiančių aukščiausias ir labiausiai išvystytas planetines žinias apie dvasines vertybes ir visatos prasmes. Ten, kur šitos žmogiškosios sąvokos, surinktos iš praeities ir dabarties Dievą pažįstančiųjų mirtingųjų, nėra adekvačios tam, kad pavaizduotų tiesą taip, kaip mums yra nurodyta ją apreikšti, mes tikrai nedvejodami jas

papildysime, šituo tikslu pasitelkdami savo aukštesnes žinias apie tikrovę ir Rojaus Dievybes ir jų transcendentinę gyvenamąją visatą.

Mes visiškai suvokiame savo užduoties sunkumus; mes pripažįstame, jog dieviškumo ir amžinybės sąvokų kalbos neįmanoma iki galo išversti į mirtingojo proto ribinių sąvokų kalbos simbolius. Bet mes žinome, jog žmogiškojo proto viduje gyvena Dievo fragmentas, ir jog su žmogiškąja siela gyvena Tiesos Dvasia; ir dar daugiau mes žinome, jog šitos dvasinės jėgos nematomi veikia, kad įgalintų materialų žmogų suvokti dvasinių vertybių tikrovę ir suprasti visatos prasmių filosofiją. Bet net dar tikriausiai mes žinome, jog šitos Dieviškojo Buvimo dvasios gali padėti žmogui dvasiškai įgyti visą tiesą, kuri prisideda prie visą laiką besivystančio pirmyn asmeninio religinio patyrimo Dievo-sąmonės – tikrovės padidinimo.

[Sudaryta Orvontono Dieviškojo Patarėjo, kuris vadovauja Supervisatos Asmenybių Korpusui, paskirtam Urantijoje pavaizduoti tiesą, susijusią su Rojaus Dievybėmis ir su visatų visata.]